

багажъ, компанията плаща, въ нѣкои щати до 100 долара, въ други — до 150.

Много американски станции сж раздѣлени на двѣ части: една за мъжетѣ, друга за женитѣ. Мъжетѣ могатъ да стоятъ и въ женската сала за чакане стига да не пушатъ и да не плюятъ. Тя е за прѣдпочитане, защото е по чиста.

Въ американскитѣ тренове има само една класа; въ всички вагони има вода за пиене и съотвѣтнитѣ W.-C., а за пушачитѣ — особенъ вагонъ (smoking car). Въ електрическитѣ вагони, въ подземнитѣ и високи желѣзопѣтни линии, пушенето е абсолютно забранено.

За прѣнасяне пѣтници на далечни разстояния има имигрантски тренове или тренове съ приспособления за спане (tourist's sleeping cars), въ които обикновеннитѣ мѣста за сѣдене се обръщатъ въ легла. По нѣкога на тия тренове се прикачатъ и dining-cars (вагонъ-ресторанти). Имигранта, за да избѣгне скѣпотията въ тия вагони или риска да остане въ станционнитѣ ресторанти, по-добрѣ е да си приготви храна още при трѣгването.

При слизането въ станциитѣ на голѣмитѣ градове трѣба да се избѣгватъ прѣдлаганитѣ услуги на разни компански агенти за прѣнасяне на багажъ или друго, защото тѣ ако и да носятъ на шапкитѣ си или на палтата си металически знакове, сж или частни прѣвозвачи или агенти на транспортни компании (express), които скѣпо искатъ за услугитѣ си. Незнающитѣ английски, за свѣдения кой тренъ да се вземе, се обръщатъ къмъ полицейскитѣ чиновници, съ посочване адреса на мѣстото за гдѣто пѣтвуватъ, написанъ ясно и точно, а не къмъ частни лица, между които ще се намѣрятъ разни видове скѣпи услужвачи.